

● Dezbaterile sarcinilor de plan mai mari de T. Marian (pag. IV-a)	● Sondaj confirmat de fapte (pag. V-a)	● Să înceteze persecuțiile împotriva Partidului Comunist din S.U.A.! (pag. VI-a)
● Revista revistelor. M. Pop: Articole de sinteză și dezbateri scriitoricești (pag. IV-a)	● Răspundem cititorilor (pag. IV-a)	● Deschiderea sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S. (pag. VI-a)
● 5000 kg. porumb boabe la hectiar pe suprafețe din ce în ce	● Lucrările celui de-al V-lea Congres sindical mondial (pag. V-a)	● N. Ploeanu: Tratatul de la Geneva și exploziile din Nevada (pag. VI-a)
	● Scrisoare din Londra: Un	

ÎN INTERIORUL ZIARULUI

Darea de seamă a delegației Partidului Muncitoresc Român la cel de-al XXII-lea Congres al P. C. U. S. prezentată de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la plenara C. C. al P. M. R. din 30 noiembrie-5 decembrie 1961

Tovariși,

Voi prezenta, în cele ce urmează, darea de seamă a delegației Partidului Muncitoresc Român cu privire la lucrările Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, la învățămintele și concluziile care decurg din documentele și lucrările sale pentru partidul nostru.

Cunoașteți ce interes adine a stîrnit acest Congres în întreaga lume. Noul Program al P.C.U.S., Raportele prezentate de tovarășul Hrușciov continuă să se afile, și se vor afla și mai departe, în centrul atenției opiniei publice mondiale. Aceasta demonstrează că cel de-al XXII-lea Congres este un eveniment deosebit nu numai în viața Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a poporului sovietic, dar și a oame-nilor muncii din toate țările, a întregii omeniri. Vor trece ani după ani, dar tezele Congresului își vor păstra imensa lor însemnătate, arătînd popoarelor calea spre cel mai înalt stadiu al civilizației umane.

Insemnătatea istorico-mondială a Congresului decurge din faptul că el a adoptat, pentru prima oară în istoria gîndirii marxiste, programul științific fundamentat al construirii societății comuniste. Întregul mers al istoriei mondiale arată ce drum urias au străbătut ideile comunismului; de la o concepție utopică transformată apoi în știință, ele au devenit o realitate înfruptată în sistemul mondial socialist, concretizînd acum, prin Programul P.C.U.S., imaginea lumii de mîine.

Fiecare din noi a simțit o profundă emoție cînd, în vasta sală a Congresului de la Kremlin, cei aproape 5.000 de delegați, în prezența a sute de reprezentanți ai celor 80 de țări comuniste și muncitorești de pe toate continentele, au trecut la votarea proiectului noului Program al P.C.U.S. Am fost martorii unui moment istoric — momentul adop-tării primului plan desfășurat și complet de construire a societății comuniste.

Acum, ca și în întreaga sa istorie, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, mergînd pe căi încă neexplorate, deschide omenirii drumul spre viitor.

După cum se știe, Marx și Engels, schițînd trăsăturile celei mai generale ale societății comuniste, iar apoi Lenin, făcînd planul construirii societății socialiste, au arătat că sarcina elaborării căilor și metodelor construirii fazei superioare a comunismului va trebui să fie rezolvată de generațiile viitoare. „Cum va fi socialismul atunci cînd va căpăta forme finite, asta nu o știm, asta nu putem spune” — scria Lenin în 1918. „Cărmizile din care se va clădi socialismul nu au fost create încă”.

Îndeplinirea acestei sarcini este posibilă acum, cînd societatea socialistă a devenit o realitate vie pe o uriașă parte a globului pămîntesc, iar Uniunea Sovietică a trecut la construirea desfășurată a comunismului. Pe temelia marilor victorii obținute pînă acum, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a dezvoltat în noul său Program învățătura lui Marx, Engels, Lenin, dînd un răspuns limpede problemelor fundamentale ale construirii comunismului, probleme care, în esența lor, se vor pune tuturor popoarelor în procesul de transformare revoluționară a lumii.

La Congres, Programele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice au fost comparate plastic cu o rachetă cu trei trepte care se deplasează pe traiectoria precisă trasată de geniul lui Lenin: dacă prima treaptă a smuls Rusia din lumea capitalistă, prin înfăptuirea Marii Revoluții din noiembrie, iar a doua a înălțat Uniunea Sovietică spre socialism, cea de a treia este menită să o plaseze pe orbita comunismului.

Congresul a evidențiat contribuția deosebită de care Partidul Comunist al Uniunii Sovietice o aduce la îmbogățirea tezaurului marxism-leninismului. De o mare valoare teoretică sînt Raportul de activitate al Comitetului Central și Raportul cu privire la Programul P.C.U.S. prezentate la Congres de tovarășul Hrușciov — documente care înfățișează bilanțul marilor succese obținute de poporul sovietic și trasează perspectivele grandioase ale construcției comuniste.

Odată cu problemele construirii comunismului în U.R.S.S., Programul și Raportele analizează științific cele mai im-portante fenomene din lumea actuală, din perspectiva evoluției ei, problemele mîșcării muncitorești internaționale și ale luptei celorlalte forțe ale progresului social.

În ultimii ani, reprezentanți ai felurilor curente politice și filozofice burgheze, ai revisionismului și reformismului au încercat nu odată să elaboreze documente programatice, care să dea o caracterizare epocii noastre, forțelor ei motrice, liniilor directorale ale dezvoltării ei. Dar toate tentativele lor au suferit un eșec complet, dovedind incapacitatea acestora de a descrie esența proceselor contemporane. Numai comunistii, care se călăuzesc după adevărurile marxism-leninismului, pot da răspuns întrebărilor arzătoare ale evoluției societății în zilele noastre.

Tocmai aceasta o face Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care, prin apariția sa, marchează o nouă etapă în dezvoltarea teoriei revoluționare a lui Marx, Engels, Lenin.

Marxismul creator îi este proprie cercetarea aprofundată a fenomenelor, fructificarea teoriei prin concluziile care se desprind din practica revoluționară. De aici — forțele și puterile ei, problemele mîșcării muncitorești internaționale și ale luptei celorlalte forțe ale progresului social.

În ultimii ani, reprezentanți ai felurilor curente politice și filozofice burgheze, ai revisionismului și reformismului au încercat nu odată să elaboreze documente programatice, care să dea o caracterizare epocii noastre, forțelor ei motrice, liniilor directorale ale dezvoltării ei. Dar toate tentativele lor au suferit un eșec complet, dovedind incapacitatea acestora de a descrie esența proceselor contemporane. Numai comunistii, care se călăuzesc după adevărurile marxism-leninismului, pot da răspuns întrebărilor arzătoare ale evoluției societății în zilele noastre.

Tocmai aceasta o face Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care, prin apariția sa, marchează o nouă etapă în dezvoltarea teoriei revoluționare a lui Marx, Engels, Lenin.

Marxismul creator îi este proprie cercetarea aprofundată a fenomenelor, fructificarea teoriei prin concluziile care se desprind din practica revoluționară. De aici — forțele și puterile ei, problemele mîșcării muncitorești internaționale și ale luptei celorlalte forțe ale progresului social.

dezbatut problemele dezvoltării Uniunii Sovietice, sinceritatea în tratarea fenomenelor negative legate de cultul personalității lui Stalin și fermitatea pe care a manifestat-o în înălțarea lor, grija pentru lărgirea continuă a democratismului în viața de partid, de stat și obștească au sporit și mai mult prestigiul internațional al P.C.U.S., al mișcării comuniste internaționale.

Reacțiunea mondială este neliniștită de răsunetul pe care îl au în rîndul oame-nilor muncii din țările capitaliste, al popoarelor din țările slab dezvoltate, dependente, coloniale, impresiunile realizării ale economiei, tehnicii și științei sovietice, preocuparea pentru bunăstarea celor ce muncesc perspectivele de viitor deschise de Congres, umanismul profund al prevederilor Programului. Întregul aparat al propa-gandei imperialiste este mobilizat pentru a dezinforma și dezorienta opinia publică, pentru a denigra hotărîrile Congresului, ideile comunismului. Dar azi nu mai este cu putință să se împiedice răspîndirea tot mai largă a adevărului despre marile înfăptuiri ale Uniunii Sovietice și celorlalte țări ale lagărului socialist, despre înălțările obiective pe care și le propun ele.

De altfel, înseși lucrările diriguitorilor ale lumii capitaliste sînt nevoite să recunoască însemnătatea deosebită a Congresului al XXII-lea și a documentelor adoptate de el. Există, fără îndoială, o schimbare calitativă în atitudinea lor: tot mai puțini sînt aceia care mai pun la îndoială realitatea planurilor sovietice. Disputele în constătuiri, conferințe, în presă se duc îndeosebi în jurul termenilor în care se vor realiza aceste planuri, al efectelor pe care le va avea înfăptuirea lor asupra întregii lumi. Sînt mobilizate „competențele” economice, politice și ideologice ale capitalismului pentru găsirea de soluții care să sporească șansele țărilor capitaliste în întrecerea economică cu socialismul și să contracareze puterea de influențare a ideilor socialismului. Sinceritatea acestor încercări este evidențiată nu numai pentru marxștii leninști, ea devine tot mai clară pentru numeroase capete mai lucide din chiar lumea capitalistă.

Iată, dintre multe altele, o mărturisire semnificativă a cunoscutei reviste americane „Newsweek”: „După părerea experților din Statele Unite, producția industrială a Uniunii Sovietice crește într-un ritm mai rapid decît a pre-văzută de Hrușciov... Dar oricît de formidabil ar fi aceste reali-zări, ele nu constituie în nici un caz cea mai importantă schimbare pe care o va lansa Congresul al XXII-lea lumii necomuniste... După părerea experților occidentali, ceea ce conferă manifestului lui Hrușciov adevărata sa importanță este mult mai mult „conținutul de idei” decît statisticile cu privire la producția de oțel. Pentru milioanele de ruși simpli și pentru zecile de milioane de asiatici, africani și latino-americani care vor lua cunoștință de acest program în lunile și anii viitorii, adevărata sa semnificație constă în viziunea unei vieti mai bune, a unui răspuns uman mai complet la problemele morale și materiale ale secolului XX”. Asemenea recunoașteri, venite din partea adversarilor socialismului, constituie încă o dovadă a forței ideilor comunismului, care determină continue deplasări în opinia pu-blică.

În prezent, într-un mare număr de țări comuniste și muncitorești sînt dezbătute dările de seamă ale delegațiilor care au participat la Congres. Este neîndoielnic că studiarea aprofundată a Programului P.C.U.S., a Raportelor și a celorlalte documente ale Congresului, a bogatelor în-vățăminte ale lucrărilor sale va constitui un sprînc în lupta pentru puritatea învățăturii marxist-leniniste, împotriva revisionismului, dogmatismului, sectarismului, o nouă manifestare a forței crescînde a mișcării comuniste și muncitorești.

În salutul pe care l-a adus Congresului în numele Partidului Muncitoresc Român, al clasei muncitoare și al întregului popor român, delegația noastră a exprimat prețuire, dragoste și stimă tovarășească față de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și față de încercata sa conducere leninistă, a dat o înaltă apreciere Programului P.C.U.S. — Mani-festul Comunist al epocii contemporane — a reaffirmat fidelitatea neîrămînită a partidului nostru față de linia comunistă marxist-leninistă a mișcării comuniste și muncitorești mondiale, față de cauza comunismului și păcii. Tot-odată am exprimat eroicului popor sovietic și intelctului său conducător, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, urări de succes deplin în realizarea grandioaselor lor plan de construire a comunismului.

Întreaga desfășurare a Congresului, ca și impresiile și constatățile cu prilejul recenților vizite în Uniunea Sovietică ne-au dovedit, odată mai mult, uriașă forță politică și ideologică, organizatorică și morală a Partidului lui Lenin, unitatea și coeziunea de monolit a rîndurilor sale, încre-derea și autoritatea nemărginită de care se bucură în rîndurile poporului sovietic, avîntul și hotărîrea cu care acesta înfăptuiește politica sa leninistă.

Tovariși,

Congresul al XXII-lea a analizat activitatea desfășurată de P.C.U.S. în perioada celor 6 ani care au trecut de la Congresul al XX-lea. Bilanțul rezultatelor obținute în toate domeniile demonstrează cu prisosință uriașă însemnătate a acestuia, justetea hotărîrilor adoptate de Congresul al XX-lea atît în ce privește politica economică, sarcinile trasate pentru dezvoltarea construcției comuniste, care au stat la baza elaborării septenaliului, cît și în ce privește condam-narea hotărîtă a cultului personalității.

În același timp, Congresul al XX-lea a deschis o etapă nouă în viața întregii mișcări comuniste și muncitorești. Noile teze teoretice pe care le-a elaborat cu privire la schim-bările în raportul de forțe în lumea contemporană, la posibilitatea preîntîmpinării războiului mondial în epoca ac-tuală, la formele de trecere ale diferitelor țări la socialism au constituit elemente deosebit de prețioase în elaborarea Declarațiilor Constituțiilor din 1957 și 1960, documente pro-gramatice ale mișcării comuniste și muncitorești.

Caracteristic pentru dezvoltarea Uniunii Sovietice în acești ani este ritmul accelerat al construcției comuniste. Creș-terea volumului producției industriale cu aproape 80 la sută, importante de depășiri ale sarcinilor septenaliului, sporirea producției agricole în ultimii 5 ani cu 43 la sută față de perioada celor 5 ani precedenți arată cu ce forță colosală s-a dezvoltat economia U.R.S.S., ce posibilități nelimitate creează socialismul și comunismul pentru creșterea forțelor de producție.

Victoriile epocale ale Uniunii Sovietice în cucerirea Cos-mosului, realizările pe tărîmul stăpînirii energiei nucleare, automatizării, electronicii, radiotehnicii etc. asigură științei și tehnicii sovietice înălțimea într-un șir de ramuri din cele mai importante — și există perspectiva certă ca această superioritate să se accentueze din ce în ce mai mult, ca rezultat al faptului că U.R.S.S. ocupă primul loc din lume în privința ritmului și nivelului de pregătire a specialiștilor.

Datorită superiorității modului de producție socialist, muncii eroice a poporului sovietic, U.R.S.S. a ajuns și în-trecut țări capitaliste din cele mai avansate, iar în actualul stadiu al întrecerii se îndeplinește efectiv sarcina istorică de a ajunge și depăși S.U.A. la producția pe locuitor. U.R.S.S. a și întrecut S.U.A. la un șir de ramuri industriale de mare însemnătate — volumul extracției de minereu de fier și de cărbune, producția de cocs, precum și la producția unor bunuri de consum ca zahărul, untul, țesăturile de lînă etc. S.U.A. rămîn mult în urma Uniunii Sovietice în privința ritmului de creștere a producției, cît și a sporului absolut al acesteia.

Ce a mai rămas acum din decalajul de 100 de ani dintre U.R.S.S. și țările capitaliste dezvoltate, de care vorbea Lenin în primii ani ai Puterii Sovietice? În timp ce acum 10—11 ani, U.R.S.S. producea mai puțin de 30 la sută față de pro-ducția americană, în prezent ea produce peste 60 la sută, și — așa cum stabilește Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — pînă în 1970 va ajunge și întrece S.U.A. în ce privește volumul absolut al producției industriale și volumul producției pe locuitor, iar în ce privește producția agricolă pe locuitor, le va întrece și mai mult.

Această superioritate nu este un fenomen izolat — ritmul înalt de creștere se dovedește o caracteristică esențială a dezvoltării economiei întregului sistem socialist. Cît de re-pede se apropie țările socialiste de nivelul principalilor țări capitaliste se vede din faptul că numai în rîstimpul scurt dintre 1955 și 1960 ponderea țărilor socialiste în pro-ducția industrială mondială a crescut de la 27 la sută la circa 36 la sută. Economii și oamenii politici din țările capitaliste fac diverse calcule, întocmesc planuri, stabilesc felurite măsuri, mai fac și rugăciuni la ceruri — dar deca-lajul de ritm nu se micșorează, ci rămîne mereu în defa-vorarea lor. Este interesant următorul fapt petrecut recent: pentru a se face față „sfidării economice a Răsăritului”, cum dezvoltarea rapidă a țărilor socialiste, a avut loc o intrunire a miniștrilor de Fințe din țările Eu-ropei occidentale și S.U.A., la care s-a discutat un plan de spornire a producției industriale pe ansamblu acestor țări la un ritm comun de 4,6 la sută pe an. Și ce a reieșit? Că deși țările socialiste realizează ritmuri de creștere incom-parabil mai mari, indicele propus a fost calificat doar ca „o speranță” nebuloasă, iar reprezentanții unui șir de țări occidentale au spus deschis că realizarea sa le-ar fi imposi-bilă. Superioritatea ritmului de dezvoltare economică este cheia de boltă a întrecerii celor două sisteme — și tocmai datorită acestei superiorități țările socialiste vor depăși în mod cert, în viitorul apropiat, țările capitaliste în ce privește volumul global al producției, reperînd astfel victoria asupra capitalismului în sfera hotărîtoare a activității umane — sfera producției materiale.

Trebuie de asemenea să avem în vedere că, spre profundă deosebire de capitalism, în țările socialiste creșterea pro-ducției formează baza ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. În U.R.S.S., dezvoltarea puternică a economiei în acești ani a avut ca urmare îmbunătățirea considerabilă a nivelului de trai al poporului. Creșterea veniturilor oame-nilor muncii și a consumului popular, amploarea construc-țiilor de locuințe — în ultimii 5 ani aproximativ 50.000.000 de camere, aproape un sfert din întreaga populație, au pri-mit locuințe noi — trecerea din 1960 în față de cea din 1955 de muncă din lume, de 7—6 ore, trecerea la desființarea treptată a impozitelor, toate sînt roade ale politicii Partidu-lui Comunist al Uniunii Sovietice care are ca țel suprem făurirea bunăstării poporului, satisfacerea, cît mai deplină a cerințelor materiale și spirituale ale oame-nilor sovietici.

Prin munca eroică a poporului sovietic sub conducerea P.C.U.S., au fost create premisele sigure ale înaintării Uniunii Sovietice pe drumul larg al construcției comuniste; înăl-țarea edificiului comunismului a devenit sarcina sa practică, principala și directă, stabilită concret în prevederile Pro-gramului.

În Program sînt dezvoltate multilaterale și îmbogățite te-zele învățăturii marxist-leniniste cu privire la: legile trans-formării socialismului în comunism, crearea bazei tehnico-materiale a comunismului; cele înaintării satului spre co-munism, stergerea deosebirilor de clasă și afirmarea egalității sociale; condițiile înfăptuirii principiului „de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi”; desăvîrșirea revoluției cul-turale și educarea omului nou; transformarea statului dicta-turii proletariului într-un stat al întregului popor, a orînduirii de stat socialiste în viitorul autoconducere socială comunistă; creșterea rolului conducător al partidului comunist.

Este bine cunoscut cu cită perseverență urmează Partidul Comunist al Uniunii Sovietice indicațiile lui Lenin despre însemnătatea primordială a creării bazei tehnico-materiale, ca verigă hotărîtoare în rezolvarea sarcinilor trecerii de la socialism la comunism. Acest principiu fundamental a fost subliniat de repetate ori în documentele P.C.U.S., călăuzeste politica economică a statului sovietic și își găsește recom-firmarea în Programul adoptat de Congres.

În procesul creării bazei tehnico-materiale a comunismu-lui, prin dezvoltarea puternică, multilaterală, a forțelor de producție, volumul producției industriale a U.R.S.S. va spori în actualul deceniu de circa 2,5 ori, iar în următorii 20 de ani de cel puțin 6 ori. Uniunea Sovietică va deveni astfel țara unor forțe de producție fără precedent prin proporțiile lor, prima țară din lume în ceea ce privește producția glo-bală și pe locuitor.

Deosebit de importantă este concluzia că și în condițiile construcției desfășurate a comunismului se menține rolul hotărîtor al dezvoltării industriei grele, ca temelia a avîntu-lui tuturor ramurilor economiei naționale, a creșterii bunăstării poporului. Corespunzător necesităților electrificării întregii țări, producția anuală de energie electrică se va ridica în 1980 la 2.700—3.000 miliarde kWh, mai mult decît produc în prezent toate celelalte țări ale lumii, iar cea de oțel la aproximativ 250 milioane tone anual. În același timp, dezvoltarea industriei grele va fi astfel orientată, încît să asigure într-o măsură mereu crescîndă spornirea producției bunurilor de consum.

Porvind de la teza lui Lenin că fără tehnica cea mai mo-dermă, fără noile descoperiri științifice nu se poate cons-trui comunismul. Programul acordă o atenție deosebită progresului tehnic nelimitat, înzestrării tuturor ramurilor producției cu tehnica cea mai perfecționată, rolul principal avîndu-l în continuare industria constructoare de mașini și de prelucrare a metalelor, a cărei producție urmează să sporească de 10—11 ori. Tocmai astfel se va obține dubla-rea productivității muncii în următorul deceniu și creșterea ei de 4—4,2 ori în următorii 20 de ani, realizarea celei mai înalte productivități a muncii din lume.

Avîntul forțelor de producție, introducerea tehnicii noi în toate ramurile economice, realizarea unei înalte pro-ductivități reprezintă cerințe cu caracter obiectiv pentru întreaga operă istorică de construire a noii societăți. Nu-mai prin luarea în seamă a acestor cerințe se poate înainta

cu succes spre comunism, se poate ajunge la acel stadiu cînd, după cum spunea Marx, „toate izvoarele avîntului co-lective vor fișii mai bogat”, asigurînd satisfacerea tuturor nevoilor oame-nilor muncii.

Întreaga experiență a țărilor socialiste a demonstrat rolul de pilghie puternică în construirea socialismului pe care-l are principiul contenterării materiale. Acest principiu își păstrează mai departe însemnătatea — și în condițiile cons-trucției desfășurate a comunismului. Programul subliniază că atîta timp cît nu a fost creat încă un belșug de bunuri materiale, atîta timp cît munca nu a devenit pentru toți oamenii o necesitate înțeleasă și prima cerință vitală, res-pectarea principiului contenterării materiale, imbinarea justă a stimulenților materiali cu stimulenții morali reprezintă principala cale a creșterii producției și productivității mun-cii, condiția obligatorie pentru succesul construirii noii orînduirii. În următorii 20 de ani, retribuția după muncă, după cantitatea și calitatea ei, va rămîne în Uniunea Sovietică sursa principală pentru satisfacerea nevoilor oame-nilor muncii. Trecerea de la repartiția după muncă la repartiția după nevoi va fi cu puțință numai în faza superioară a societății comuniste, cînd va fi creată baza tehnico-materială corespunzătoare, cînd forțele de producție se vor fi dezvoltat în așa măsură încît să asigure belșugul tuturor bunurilor ma-teriale și culturale, iar munca se va fi transformat pentru toți membrii societății în prima necesitate vitală.

O trăsătură proprie comunismului este creșterea însemnată a fondurilor sociale de consum, repartizate în mod gratuit, independent de cantitatea și calitatea muncii, între toți membrii societății, trecerea în tot mai mare măsură la satis-facerea nevoilor personale pe seama acestor fonduri fiind un mijloc de înrădăcinare a comunismului în viața de zi cu zi a oame-nilor.

În timp ce în țările capitaliste zeci și sute de milioane de oameni sînt lipsiți de posibilitatea de a-și satisface cerințe din cele mai elementare ale unui trai omenes, iar asistența medicală și învățămîntul le sînt practic inaccesibile, în timp ce nenunțați oameni ai muncii trăiesc în cocoabe, Uniunea Sovietică își propune asemenea sarcini ca folosirea gratuită a locuințelor, introducerea gratuită deplină a învățămîn-tului și a asistenței medicale, trecerea treptată la alimentația publică gratuită în întreprinderi și instituții etc. Creș-terea atît a fondurilor sociale de consum, care vor ajunge la sfîrșitul perioadei de 20 de ani să echivaleze valoarea veni-turilor provenite din salarii, cît și a veniturilor și puterii de cumpărare a oame-nilor muncii, reducerea zilei de muncă, ce va deveni cea mai scurtă și totodată cea mai produc-tivă și mai bine retribuită din lume, micșorarea timpului consacrat producției materiale vor asigura oame-nilor sovietici cel mai înalt nivel de trai și cele mai largi posibilități pentru a-și dezvoltat capacitățile și aptitudinile, personali-tatea creatoare.

Ca un minunat imn închinat omului răsună toate aceste prevederi ale Programului, care arată cum comunismul transformă în realitate tot ce au visat mai bun mințile celei mai luminate ale omenirii.

Pe măsura dezvoltării bazei tehnico-materiale a comu-nismului se realizează transformarea treptată a relațiilor sociale socialiste în relații comuniste, stergerea deosebirilor de clasă dintre muncitorii și țărani, a deosebirilor esen-țiale dintre oraș și sat, dintre munca fizică și intelectuală, crearea societății comuniste fără clase. Puternică dezvoltare a forțelor de producție în industrie și agricultură va duce la contopirea celor două forme de proprietate socialistă — proprietatea cooperatistă și proprietatea întregului popor — în proprietatea comunistă unică, la lichidarea treptată a deosebirilor social-economice, culturale și de trai dintre oraș și sat.

Schimbările radicale care intervin în condițiile de muncă pe baza progresului tehnic științific multilateral, creșterea neîncetată a nivelului de conștiință al oame-nilor sovietici conturează de pe acum perspectiva acelei societăți a viito-rului, în care munca va înceta să fie numai un mijloc de existență, ci se va transforma într-o adevărată creație și iz-vor de bucurie, fiecare participînd de bună voie la munca socială și asigurînd spornica neîntreruptă a bogățiilor mate-riale și spirituale ale societății.

Programul oferă un model de abordare cu adevărat știin-țific, dialectic, a uneia din cele mai importante și mai complexe probleme ale trecerii de la faza inferioară la faza superioară a comunismului — problema statului, a evoluției și formelor de organizare politică a societății în procesul construirii comunismului.

Viața a dovedit cu prisosință că trecerea de la capitalism la socialism este cu puțință numai în condițiile instaurării și menținerii dictaturii proletariului — cea mai importantă armă a clasei muncitoare în lupta pentru construirea socia-lismului.

Odată cu victoria deplină și definitivă a socialismului și trecerea la construirea desfășurată a comunismului, dispar însă condițiile care au făcut necesară dictatura proletari-ului, sarcinile ei interne fiind îndeplinite. În Uniunea Sovietică statul, care a luat naștere ca stat al dictaturii proleta-riatului, s-a transformat în etapa nouă, contemporană, în statul întregului popor. Sarcinile uriașe ale construcției comuniste, ca și asigurarea apărării și securității țării fac necesară menținerea statului, ca organizație a întregului popor, pînă la victoria deplină a comunismului. În mod firesc clasa muncitoare, ca clasa cea mai înaintată, purtă-toarea cea mai consecventă a idealurilor comuniste, va continua să dețină rolul conducător în societate și în con-dițiile trecerii la comunism, pînă la stergerea oricăror deo-sebirii între clase și crearea societății comuniste fără clase.

Dezvoltarea și perfecționarea multilaterală a democra-ției socialiste, participarea activă a tuturor cetățenilor la conducerea statului, la administrarea construcției economice și culturale, îmbunătățirea activității aparatului de stat și întărirea controlului poporului asupra activității acestuia — constituie principala direcție a dezvoltării vietii de stat în U.R.S.S.

Lărgirea continuă a democrației socialiste caracterizează viața de stat și în celelalte țări socialiste. Aceasta se află în contrast cu intensificarea crizei pseudo-democrației bur-gheze. Creșterea presiunii celor mai reacționare cercuri ale capitalismului monopolist își găsește expresia în restrîngerea continuă a libertății democratice și accentuarea represiu-rilor împotriva oame-nilor muncii într-un șir de țări capitaliste.

Programul dezvoltă tezele fundamentale ale marxism-leninismului în problemele făuririi conștiinței și moralei comu-niste a omului noii societăți, rolului educativ al societății. Temelia educației comuniste, a dezvoltării multilaterale a

Darea de seamă prezentată de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 1a)

personalității umane o constituie munca creatoare pentru binele societății, în procesul muncii cristalizându-se acele noble însușiri proprii constructorilor comunismului — atitudinea înaintată față de muncă și față de îndatoririle sociale, spiritul colectivismului și al tovarășiei. Omul nou, comunist, în care se îmbină în mod armonios bogăția spirituală, puritatea morală și perfecțiunea fizică — iată cea mai mare valoare dintre toate pe care le creează comunismul.

Există o mare diferență între munca creatoare și munca constructivă comunistă pot fi stabilite numai pe măsura maturizării condițiilor necesare, iar schimbările în relațiile sociale sînt determinate de schimbările în modul de producție, de dezvoltarea forțelor de producție ale societății, Programul P.C.U.S. este o armă ideologică puternică împotriva oricăror concepții voluntariste, subiectiviste cu privire la construcția comunismului. El demonstrează că trecerea de la socialism la comunism este un proces istoric obiectiv peste al cărui etape nu se poate sări arbitrar, că principiile proprii construcției fazei superioare a comunismului nu pot să fie aplicate fără a existe premisele obiective ale înaintării societății spre comunism. Marxism-leninismul care tocmai lucrează în considerare a stadiului de dezvoltare a fiecărei țări, a particularităților specifice caracteristice acestui stadiu și a condițiilor ei istorice concrete.

Partidul nostru, ca și celelalte partide comuniste și muncitorești frățești, învață neîntrerupt din uriașa experiență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în construirea socialismului și comunismului, desprinzând din această experiență concluzii prețioase, care ne dau posibilitate să rezolvăm mai bine și mai sigur problemele construirii noi orînduirii sociale.

Așa cum arată Programul P.C.U.S., dezvoltarea continuă a activității organizatorice și educative a partidului creează rolul său conducător în toate domeniile vieții sociale — este chezașul înfăptuirii cu succes a sarcinilor trezorii la comunism.

Atît succesele grandioase pe care le-a trecut în revistă Congresul, cit și perspectivele tratate de el de poporul sovietic sînt o confirmare istorică a justetei politicii P.C.U.S. care rezolvă în mod științific, creator, sarcinile complexe ale construcției comuniste, îmbină în mod indisolubil adevărurile fundamentale ale marxism-leninismului cu cerințele practice. Intelectualitatea și siguranța cu care călăuzește poporul sovietic spre comunism, marea aport la dezvoltarea teoriei marxist-leniniste și înfrîngerea în apărarea purității ei împotriva oricăror devieri, lămurirea dezvoltării a întregului sistem socialist mondial în același timp, succesele construcției comuniste au efecte profunde în conștiința oamenilor muncii din țările capitaliste, constituie un uriaș sprijin moral în lupta lor pentru pace și progres social; comparînd societatea comunistă, care asigură o viață fericită tuturor celor ce muncesc, și societatea capitalistă, cu imensele suferințe pe care rînduiește ei nedreptele acte maselor muncitoare, ate sute de milioane de oameni se vor convinge de superioritatea socialismului, vor lupta pentru triumful lui în întreaga lume.

Tovarăși,
Îndeplinirea sarcinilor istorice care stau în fața poporului sovietic în etapa construcției desfășurate a comunismului n-ar fi fost posibilă fără condamnarea deschisă, curajoasă, de către Congresul al XX-lea al cultului personalității lui I. V. Stalin, fără acțiunea fermă și consecventă pentru lichidarea urmărilor acestuia.
Munca stăruitoare, neobosită, pe care au depus-o în această perioadă P.C.U.S. și conducerea sa pentru restabilirea și dezvoltarea normelor leniniste ale vieții de partid și de stat, pentru lărgirea continuă a democrației socialiste, pentru rezolvarea unor probleme vitale ale activității economice și sociale a dat un avînt imens dezvoltării noastre a partidului și poporului, a stimulat inițiativa masei, trezind la viață energii proaspete și forțe puternice ale progresului în toate domeniile. Lupta împotriva urmărilor cultului personalității a născut ca înaintări accelerată a societății sovietice spre comunism.

Congresul al XXII-lea a dezvoltat critica făcută de Congresul XX, dezvoltînd noi fapte care au completat tabloul gravelor manifestări negative și al daunelor pe care le-a provocat cultul personalității, stabilind în Programul și în Statutul partidului noi măsuri pentru lichidarea pînă la capăt a urmărilor acestuia, noi garanții pentru a fi restabilite repedată în viitor a normelor sale o marea înfrîngere străine leninismului dezvoltarea analizei făcute de Congresul al XX-lea care a deosebit însemnată nu numai pentru P.C.U.S. ci și pentru întreaga mișcare comunistă, căci numai printr-o asemenea critică se pot crea condiții sigure care să facă posibilă reeditarea fenomenelor cultului personalității.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a condus opera de construcție socialistă în UR.S.S. în condiții deosebit de grele, determinate de încercările capitalismului ostil, de înverșunată luptă de clasă din țară, de unelirile grupurilor oportuniste, dușmane leninismului. În aceste împrejurări partidul i-a încredințat lui Stalin sarcini de cea mai mare răspundere. Concentrînd în mîinile sale o mare putere, Stalin a avut o contribuție negativă de caracter au fost dezvoltate în fața lui Lenin, a abuzat de marea încredere pe care i-a acordat-o partidul, a început să-și atribuie meritul tuturor realizărilor partidului și poporului, să nesocotească tot mai mult normele leniniste ale vieții de partid și indicațiile lui Lenin privind conducerea colectivă. Organele superioare de conducere ale partidului — Comitetul Central, Biroul Politic — nu și exercitat în mod normal atribuțiile, congresele partidului nu se convocau. În multe probleme de mare importanță, Stalin lua hotărîri arbitrar, de unul singur sau împreună cu oțiva colaboratori apropiați, ajungînd la încălcări grosolane ale legalității socialiste, la samovolnici și abuzuri de putere.

De la tribuna Congresului, în Raportul de activitate și în cuvîntările a numeroși delegați, printre care vechi militanți și Partidului Comunist al Uniunii Sovietice care au îndurat ei înșiși represii nedrepte, s-a vorbit cu durere și indignare despre situația grea și apăsătoare din acei ani.
Pierderi dureroase pentru partid și pentru statul sovietic au provocat represii în masă, al căror semnal a fost după asasinarea lui Kirov. Motivarea teoretică a acestor represii a constituit-o teza greșită a lui Stalin — enunțată după viziunea socialismului în UR.S.S., cînd fuseseră lichidate clasele exploatare și baza lor economică —, potrivit căreia pe măsura înaintării pe calea socialismului lupta de clasă se ascute în mod obligatoriu, toată din care se trage concluzia pătrunderii inevitabile a dușmanului pînă și în conducerea partidului.

În practică, această teorie a dat mîna liberă elementelor dușmănoare, caracteriste din conducerea organelor de securitate, de teapa lui Elov și Beria, de a înscena comploturi contrarevoluționare, de a pute în mod provocator sub acuzație și a reprimă un mare număr de oameni cinstiți, devotați trup și suflet cauzei socialismului. Organele represive ale statului socialist, al căror rol era de a apăra cuceririle revoluționare ale poporului și a lavi în dușmanii acestuia, au ajuns să lovească în oameni cinstiți, spre bucuria și satisfacția adversarilor Uniunii Sovietice. Astfel au căzut jertfa acestor represii numeroase cadre proeminente din conducerea partidului și statului sovietic, numeroși activiști de partid și de stat, regiunile Uniunii Sovietice, conducători ai republicilor pentru aceste nelegiuiri poartă membrii grupului antipartinic — Molotov, Kaganovici, Malenkov și alții — care alături de Stalin au aprobat măsurile de reprimă, iar adeseori au inițiat ei înșiși represii în masă.
Cultul personalității lui Stalin, care făcea ca orice părere a sa să fie considerată drept dogmă imuabilă, atribuindu-i numai lui capacitatea de a dezvolta marxismul, ducea la stagnare în viața ideologică, la închistarea gîndirii, la ignorarea cerințelor vieții la nerezoalarea unor probleme arzătoare ale construcției socialiste și comuniste.

Dezvăluind cu curaj și pînă la capăt denaturările comise în perioada cultului personalității, P.C.U.S. a ținut seama de îndemnul adresat de Lenin partidului — de a nu și ascunde

greșelile, ci de a le critica deschis și de a îndrepta. Cunoașterea desigur minunatele cuvinte ale lui Lenin care arată că cel mai sigur criteriu de apreciere a felului în care un partid politic se achită în practică de obligațiile sale în fața clasei sale și a maselor muncitoare constă în atitudinea față de critică și autocritică. „A recunoaște sincer greșeala, a dezvălui cauzele ei, a analiza împrejurările care i-au dat naștere, a examina atent mijloacele prin care se poate îndrepta greșeala — iată caracteristica unui partid serios, iată ce înseamnă îndeplinirea de către el a obligațiilor sale, iată ce înseamnă educarea și instruirea clasei, iar apoi și a masei”.
Condamnarea acestor manifestări negative ajută pe orice om de bună credință să vadă clar diferența între ceea ce este propriu comunismului și ceea ce nu este străin, să înțeleagă că socialismul nu se identifică cu practicele condamnabile care au putut apărea în condițiile cultului personalității, ci le respinge în modul cel mai hotărît.

Nu mai așteți de partid ca P.C.U.S., legat prin mil de fire de popor, partid a cărui politică exprimă interesele vitale și năzuințele celei mai scumpe ale poporului său, pe dea o parte de asemenea forță, înălțime morală și curaj în dezvăluirea greșelilor, de altă parte respect pentru adevărul istoric.

„Comitetul Central — spunea tovarășul Hrușciov la Congres — profund conștient de răspunderea sa în fața partidului și poporului, nu putea să pornească pe calea tănuirii sau mușamalizării greșelilor și denaturărilor comise în trecut. Urmindu-i poruncile leniniste, Comitetul Central a hotărît să spună adevărul despre abuzurile de putere din perioada cultului personalității. Aceasta a fost o necesitate morală lăinitrică și o obligație a partidului, a conducerii partidului. Aceasta a fost o hotărîre justă. Ea a avut o uriașă însemnatate pentru destinele partidului, pentru construirea comunismului”.

Oficielele propagandei imperialiste, reținînd vechile năcoziri calomnioase ale reformiștilor și troțkistilor, încearcă să prezinte cultul personalității ca o ilustrare a unei așa-zise „degenerări” a orînduirii sovietice. Realitatea, viața însăși, spulberă aceste calomnii și plămăsiuri.

Desigur, cultul personalității a adus mari daune activității partidului, a frînat dezvoltarea socială, dar n-a putut nici să oprească mersul înaintei al societății din perioada cultului personalității. În ciuda manifestărilor cultului personalității, P.C.U.S. a condus cu succes opera de construcție socialistă. Sub conducerea sa, poporul sovietic a depus o uriașă activitate creatoare, obținînd succese strălucite în construirea noi societăți, a transformat într-un răstimp scurt vechia Rusie într-o mare putere socialistă, a cucerit victoria în cel de-al doilea război mondial, salvînd de barbaria hitleristă întreaga civilizație umană, a lichidat războaiele provocate de război, pășind înainte spre comunism.

Este neîndoielnic că dacă nu s-ar fi produs cultul personalității lui Stalin, mersul societății sovietice ar fi fost și mai rapid, viteziile poporului sovietic — mai mari și mai grabnice — prin lupta pentru lichidarea urmărilor cultului personalității, conducerea leninistă a P.C.U.S. a asigurat eliberarea societății sovietice de acest balast, a creat premisele dezvoltării și mai impetuoase a Uniunii Sovietice, ale cuceririi unor victorii strălucite în construcția comunismului.

La Congres s-a subliniat că acțiunea perseverentă a P.C.U.S. pentru lichidarea urmărilor cultului personalității s-a desfășurat în condițiile împotriviții înverșunată a grupului antipartinic în frunte cu Molotov, Kaganovici, Malenkov, care a căutat să împiedice înfăptuirea liniei leniniste trăsate de Congresul al XX-lea. Purînd răspundere directă, ca purtător al abuzurilor de putere și al represiilor din perioada cultului personalității, în fața crâmpei poartîndu-se de vechile metode și practici antileniniste pe care încercaseră să le mențină în viață partidul și statul, prizonieri ai dogmelor și formelor învechite, ei s-au ridicat împotriva restabilirii normelor leniniste ale vieții de partid și de stat, se opuneau rezolvării unui sir de probleme ale dezvoltării sociale care se maturizaseră de mult — ca reorganizarea conducerii industriei și construcțiilor, întărirea bazei tehnico-materiale a colhozurilor, introducerea unui nou sistem de planificare a producției lor, restabilirea principiului leninist al cointeresării materiale în agricultură, valorigarea pămînturilor întelenite, lărgirea drepturilor republicilor unionale și altele probleme a căror soluționare devenise o necesitate stringentă. În sfera politicii externe, ei erau împotriva unei politici de alianță care ignora uriașele transformări din lumea contemporană, creșterea continuă și superioritatea forțelor socialismului și păcii, lărgile posibilități de acțiune ale acestor forțe, capacitatea lor de a apăra pacea.

Aceasta a fost o luptă principială aspră, în care s-au înfruntat două concepții diametral opuse în problemele vieții de partid și construcției comuniste, o luptă între marxismul creator, revoluționar, de o parte, și dogmatismul, de cealaltă — o luptă între vechi și nou. Rezultatul ei a demonstrat că nu există forță în stare să tragă P.C.U.S. îndărăt, spre trecut. Cît de înverșunată a fost rezistența pe care fracțiunile și grupurile antipartinice au făcut față lui al XX-lea s-a vădit și în iunie 1947, cînd ei au încercat să acapareze conducerea, să abată partidul de pe calea leninistă. Este un mare merit al P.C.U.S. al Comitetului său Central în frunte cu tovarășul N. S. Hrușciov că a demascat și zdrobit cu atîta hotărîre grupul fracționist, antipartinic.

Partidul nostru consideră pe deplin juste măsurile P.C.U.S. pentru lichidarea cultului personalității și a urmărilor sale. Sîntem convinși că aceste măsuri vor avea o deosebită însemnatate pentru întreaga mișcare comunistă internațională, pentru toate partidele frățești și pentru întărirea pozițiilor socialismului în lume.

Educați în spiritul dragostei față de Uniunea Sovietică, față de P.C.U.S. — avangarda mișcării comuniste și muncitorești internaționale, — comunistii din țara noastră, ca și cei din alte țări, legau marile succese obținute de Uniunea Sovietică în construirea socialismului de numele lui Stalin care după cîm se știe a avut merite de seamă în activitatea sa de conducător al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al statului sovietic, precum și ca preeminent conducător al mișcării comuniste internaționale. De aceea, înalte de a fi cunoscute aspectele negative din activitatea sa, el s-a bucurat de mare prestigiu în rîndurile comunistilor din toate țările, inclusiv și din țara noastră.

Desigur, era năjst să se atribuie unei persoane, merite ce reveneau de fapt P.C.U.S., clasei muncitoare, poporului sovietic.

Răsfîrîndu-se în activitatea partidelor comuniste și muncitorești, cultul personalității lui Stalin și-a exercitat influența, într-o măsură mai mică sau mai mare în țările socialiste, unde au avut loc încălcări ale normelor leniniste în viața de partid, ale legalității populare, de pe urma cărora au avut de suferit numeroși activiști de partid și de stat.

Iată de ce înlăturarea urmărilor cultului personalității are o însemnatate pentru țările lagărului socialist, pentru întreaga mișcare comunistă, aducînd o mare contribuție la aplicarea neabătută a normelor leniniste și dezvoltarea democrației interne de partid, la întărirea unității și coeziunii interioare a partidelor marxist-leniniste frățești, la consolidarea legăturilor lor cu masele, ajutîndu-le să și îndeplinească rolul de forță conducătoare a luptei pentru democrație, progres social și pace. Aceasta a determinat pe reprezentanții covîrșitoră majorității a partidelor marxist-leniniste să-și exprime de la tribuna Congresului aprobarea față de linia Congreselor al XX-lea și al XXII-lea ale P.C.U.S. înalta apreciere față de perseverența cu care luptă Partidul Comunist al Uniunii Sovietice pentru puritatea teoriei marxist-leniniste, pentru aplicarea ei neabătută în practica revoluționară, în viața mișcării comuniste.

Deși nu se ridicase nici o statuie a lui Lenin, statuile ale lui Stalin au fost ridicate în București și în alte orașe ale țării. În același timp, s-a acordat numele său mai multor întreprinderi, instituții, localități, străzi; consider că trebuie luate măsuri pentru înlăturarea acestei stări de lucruri.

Sub influența cultului personalității și-au făcut loc și la noi metode și practici contrarii normelor leniniste, încălcări ale regulilor democratice în viața de partid.
Trebuie subliniat însă, că metodele generate de cultul personalității și de consecințele sale nu au avut la noi amploarea din alte țări.

Este un mare merit al partidului nostru, al activului său de bază că, deși asupra sa au fost exercitate timp îndelungat foarte puternice presiuni atât din interior și din afară, el a păzit principiile fundamentale ale partidului, nu a cedat presiunilor și a apărut neșăvîtor viața și demnitatea cadrelor de partid.

Revenînd în țară în septembrie 1944, din Uniunea Sovietică, unde au fost în emigație, grupul antipartinic fracționist Pauker — Luca, urmași apoi de Teohari Gheorghiu și alții în mod activ de Iosif Chighinevski și Miron Constantinescu, au propagat cu deosebită intensitate cultul personalității lui Stalin, au căutat în mod stăruitor — și din păcate, într-o anumită măsură au reușit — să introducă în viața de partid și de stat metode și practice străine leninismului generate de acest cult.

Încălcare normelor leniniste ale vieții de partid, a principiului muncii colective în organele de conducere, nesocotirea regulilor democratice ale construcției de partid și de stat, crearea unei atmosfere de neîncredere și suspiciune față de cadre valoroase de partid și de stat, intimidarea și prigonirea acestora, abuzul de putere și încălcarea legalității populare au caracterizat întregă activitate a acestui grup fracționist, antipartinic. Aceasta a constituit vreme îndelungată o mare primejdie pentru partidul nostru.

După victoria insurecției armate care a dus la răsturnarea dictaturii militar-fasciste și întorcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste activii de bază al partidului din țară și din celelalte țări au fost eliberați și lărgiți, întregul partid s-a grupat în jurul noii conduceri a partidului, formată după înlăturarea grupului de trădători în frunte cu Foris. S-a trecut imediat la reorganizarea partidului în condițiile noi create, la mobilizarea tuturor forțelor sale în vederea organizării clasei muncitorești în sindicate unice revoluționare, la desfășurarea unei intense munci de masă în rîndurile țărănimii și tineretului, la mobilizarea întregului popor pentru suferința războiului antihitlerist, la lupta pentru instaurarea unui regim democratic.

Întoși în țară, Pauker și Luca — care s-a dovedit ulterior vechi agenți ai Siguranței — încalcînd în mod grosolan normele fundamentale ale vieții de partid, prin intrigă și înșelăciune, au acaparat în mod abuziv conducerea partidului. După cum s-a aflat mai tîrziu, ei s-au înțeles încă în emigație asupra acestei acțiuni antipartinice.

Este semnificativ, tovarăși, că Ana Pauker se bucura de o mare încredere și simpatie tocmai printre elementele dogmatice, antipartinice, demascate de P.C.U.S. după Congresul al XX-lea și îndeosebi din partea lui Molotov.

Rupți complet de realitățile din țară, necunoscînd nimic despre munca desfășurată de partid, ei au fost surprinși de forța și activitatea partidului, sub a cărui conducere poporul obținuse victoria istorică în insurecția armată începută la 23 August 1944. În loc să împărtășească înșă entuziasmul bucurii și satisfacției partidului și clasei muncitoare și a întregului nostru popor față de această măreață victorie, așa cum ar fi fost firesc la adevărații revoluționari, ei au privit-o dimpotrivă, cu nenulmire și dezaprobare.

Pauker și Luca susțineau că a fost o mare greșeală înfăptuirea acțiunii istorice de la 23 August, care a dus la răsturnarea dictaturii militar-fasciste și la alăturarea Armatei Romîne Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice în lupta împotriva hitlerismului.

Ei răspundeau cu perseverență în rîndurile activului de partid această concepție aventuristă și provocatoare, dușmănoasă intereselor vitale ale poporului muncitor și luptei împotriva fascismului. Prin aceasta, sîcîntă indolență și neîncredere în justetea liniei politice și tactice a partidului. Ei pretindeau că ar fi fost mai bine dacă răsturnarea dictaturii militare-fasciste era lăsată numai pe seama acțiunilor militare ale Armatei Sovietice, întrucît astfel ar fi fost, chipurile, posibilă luarea imediată a puterii de către clasa muncitoare, fără să se mai fi trecut prin faza colaborării cu partidele burgheze.

OR, pentru răsturnarea dictaturii fasciste, scoaterea țării din război și asigurarea dezvoltării ei democratice era necesară mobilizarea tuturor partidelor și grupurilor politice antihitleriste ce existau atunci în țară, a tuturor forțelor patriotice și democratice. Partidul alăbucă în loc începu- rii războiului a platformă de acțiune comună care prevedea: încetarea războiului împotriva Uniunii Sovietice și lupta alături de UR.S.S. și de toate popoarele lăbucătoare de libertate împotriva Germaniei hitleriste, alungarea hitleriştilor din țară, cucerirea libertății și independenței naționale a Romîniei, răsturnarea dictaturii militare-fasciste, formarea unui guvern alcătuit din reprezentanți tuturor forțelor patriotice.

Partidul a întreprins o largă acțiune pentru a uni într-un front larg de luptă în jurul acestei platforme, alături de P.C.R., Partidul Social Democrat, cu care la 1 Mai 1944 a încheiat Frontul Unic Muncitoresc; celelalte partide politice existente în acea vreme, grupurile democratice care în 1943 au format împreună cu partidul nostru Frontul Patriotic Antihitlerist.

În iunie 1944 a fost înfăptuit Blocul Național Democrat alcătuit din numai 4 partide, partidul comunist militînd în continuare pentru deplina realizare a platformei sale și instaurarea unui guvern reprezentînd toate partidele și grupurile politice antihitleriste.

Nu este greu de înțeles ce s-ar fi întimplat dacă nu ar fi avut loc victoria de la 23 August. Se știe că tocmai la începutul lunii august, Antonescu se înborese de la Cartierul General al lui Hitler cu planul mobilizării totale în vederea cuceririi Uniunii Sovietice și Uniunii Sovietice și aliaților din coaliția antihitleristă, urmine a arunca în această acțiune disperată toate resursele materiale și umane ale țării pentru a opți ofensiva victorioasă a Armatei Sovietice. Or, dacă Antonescu și clica sa ar fi reușit să pună în aplicare planul criminal elaborat împreună cu Hitler, aceasta ar fi însemnat transformarea întregii noastre țări în teatrul unui război pustitor, cu toate consecințele sale dezastruoase ar fi provocat poporului și țării grele suferințe și jertfe incalculabile. Orașele și satele ar fi fost transformate în mormăne de ruine, întreaga țară ar fi fost transformată într-un imens cîmîș, sute și sute de mii de oameni ar fi murit în război.

Partidul și poporul nostru se mîndresc cu faptul de a fi dat peste cap planul criminal al lui Hitler și Antonescu și de a-și fi adus contribuția la războiul pentru zdrobirea Germaniei hitleriste.

„Ieșirea Romîniei din Axă — spunea postul de radio Moscova în ziua de 28 august 1944 — are o importanță covîrșitoare nu numai pentru această țară, ci pentru întreaga zonă balcanică, deoarece prin această lovitură se prăbușește tot sistemul de dominație germană din sud-estul Europei. Însemnatatea acestui din urmă fapt nu poate fi subapreciată”.

Grupul antipartinic în frunte cu Ana Pauker, strîngînd în jurul său o serie de elemente caracteriste, slăgarnice, mic-burgheze, străine spiritului de partid, a căutat să promoveze o linie potrivnică politicii și tacticii partidului în perioada de pînă la Conferința Națională; după Conferința, care a ales Comitetul Central al partidului, Ana Pauker, Luca, Teohari Gheorghiu, acționînd în continuare ca un grup constituit aparte, în afara organelor alese, au ignorat Comitetul Central, Secretariatul a înlocuit de fapt Biroul Politic care funcționa aproape ca o comisie a acestuia, cele mai importante probleme ale conducerii de partid și de stat fiind rezolvate de Secretariat, unde el aveau majoritatea și unde secretarul general, în multe probleme de mare importanță, era pus în mișcare, rămînd de unul singur responsabil de deciziile luate.

Pentru a asigura promovarea politicii lor, ei se puneau în prealabil de acord, stabilînd punctul de vedere comun asupra problemelor ce urmau să se pună în discuție. Secretariatul său a Biroului Politic Polosînd fîcțiile pe care le dețineau, dădeau organelor de partid și de stat, peste capul Biroului Politic și al Comitetului Central, directive care contraveneau liniei politice a partidului. Se poate afirma că în întreaga perioadă din septembrie 1944 pînă la înlăturarea lor în mai 1952, normele leniniste au fost grosolan încălcate în conducerea de partid. Nici n-a putut fi vorba de conducere colectivă în Comitetul Central, în Biroul Politic și în Secretariat.

Deși starea de lucruri din conducerea partidului se răsfîrîngea și asupra activității organelor locale și a organizațiilor de bază ale partidului, totuși acestea, alăzîndu-se după prevederile statutare, își desfășurau activitatea în cea mai mare parte normal, pe baza principiilor centralismului democratic.

În problemele construcției de partid fracționistii au dus o linie lichidatoristă, de negare a rolului conducător al partidului și de dizolvare a partidului în masă, au dat indicații organelor locale de partid, peste capul Comitetului Central, de a se organiza „întreceri” pentru primirea în masă de noi membri de partid, nesocotînd principiul leninist al primirii strict individuale în partid.
În timp ce partidul a demascat cu toată hotărîrea pe legionarii ca pe cei mai periculoși dușmani ai democrației, al poporului, ca principalii aliați ai hitleriştilor, Ana Pauker a mers atît de departe încît, într-un discurs ținut la S.T.B. în noiembrie 1944, da și în alte manifestări publice, a adresat în mod direct legionarii apelul să intre în partidul nostru, declarînd că „li primim cu bucurie și le strîngem mîna”. Tot

din indicația ei, Teohari Gheorghiu, care era secretar al C.C., membru al Biroului Politic și ministru de Interne, a încheiat cu unul din conducătorii legionarilor care fuseseră trimis în țară de Horia Sima o înțelegere pentru a-i determina, chipurile, „să înceteze activitatea și să intre în legalitate”. Desigur, căpeteniele legionare nu s-au gîndit nici o clipă să respecte această înțelegere, ci au trecut, la adăpostul ei, la organizarea activității subversive, antipopulare.

Indicațiile lui Pauker și înțelegerea cu legionarii au creat confuzii și au dezorientat pe mulți activiști și membri de partid, au dus la slăbirea vigilenței, ceea ce a înlesnit pătrunderea în partid a numeroși legionari și membri ai altor organizații fasciste și a dat posibilitate elementelor dușmănoase pătrunde în masă în partid și se dedea la acțiuni anarhice, la încălcarea liniei partidului și a legilor țării.

Aceasta a creat un grav pericol pentru partidul nostru. În 1947 Comitetul Central a sîstat temporar primirea de noi membri și, pe baza hotărîrilor Congresului din 1948 al Partidului Muncitoresc Romîn, înfrîngînd rezistența înverșunată a grupului antipartinic, a trecut la verificarea tuturor membrilor de partid. Ca rezultat au fost îndepărtate din partid sute de mii de elemente legionare, oportuniste, caracteriste și alte elemente dușmănoase, ceea ce a înțeles consolidarea partidului. O mare însemnatate au avut Plenara Comitetului Central din ianuarie 1950 și îndeosebi Plenara din iulie 1950, cînd Comitetul Central a condamnat cu asprime încălcarea principiilor leniniste ale construcției de partid și a supus unei critici aspre pe Miron Constantinescu, care a aplicat cu strictețe indicațiile antipartinice aleanei Pauker. După cum se știe, Miron Constantinescu, criticînd activul de partid în legătură cu problemele primirii în partid, ceruse să se aplice în mod strict indicațiileanei Pauker, „care trebuie considerate drept lege”. Rezultat din această că pentru el erau lege indicațiile lui Pauker — și nu hotărîrile Comitetului Central, ale Biroului Politic și ale Secretariatului C.C. Totodată plenara a stabilit o serie de măsuri pentru a asigura respectarea normelor leniniste de primire în partid.

Față de cadrele de bază și față de activul devotat partidului, Pauker și Luca foloseau metode de terorizare și intimidare. Se poate spune că nu există nici un tovarăș din conducerea de astăzi a partidului cărui să nu-i fi jignit demnitatea de comunist, demnitatea de om. În mod provocator se aruncau epitețe ca „antipartinic”, „antistatal”, „antisovietic”, „itoist”, pentru a intimida și a împiedica critica. În conducerea partidului se crease o atmosferă de neîncredere și suspiciuni, era foarte greu de respirat. Cadrele de partid care au înfruntat teroarea sîmbărită din timpul războiului cînd și asteptă la fiecare pas arestarea, plătunul de execuție care au dus greul încheșorilor și al lagărelor de concentrare erau calomniate, taxate, drept „închistate”, „sectariste” și înlăturate din muncă.

Acțiunea criminală, antipartinică a grupului fracționist a atîns punctul culminant în perioada în care, ca urmare a metodelor generate de cultul personalității lui Stalin, în unele țări socialiste aveau loc represii împotriva activiștilor de partid și de stat cu consecințele cunoscute Ana Pauker — Luca au considerat atunci că există condiții deosebite de prielnice pentru a înlătura și a reprimă cadrele de conducere care stăteau în calea politicii lor antipartinice.

Ei exercitau presiuni pentru a scoate din muncă de răspundere și a pune sub anchetă numeroși membri vechi de partid, mai ales din rîndurile tovarășilor care au luptat în brigăzile internaționale din Spania împotriva franchiştilor, ale tovarășilor care au luptat în Franța împotriva ocupanților hitleristi, ale activiștilor și membrilor de partid care, în timpul ilegalității, reușiseră să nu fie arestați.

Amintesc aici o discuție caracteristică pentru metodele pe care urmăreau să le instaureze. În timpul acestei discuții, la care a asistat și Iosif Chighinevski, Ana Pauker mi-a pus întrebarea: „Oare să fie subapreciate atît de mult dușmanul, încît să nu se fi structurat în conducerea partidului nostru?” Am cerut explicații, dacă era ceva sermne despre existența unor elemente dușmane în rîndurile conducerii partidului și dacă era în vedere de cineva comenzi la care ea nu s-a răspuns: „Nu știu, nu știu, uite ce se petrece în Bulgaria, în Polonia, în Albania; să ne oclăsească oare pe noi dușmanul, să ne considere o cantitate neglijabilă? Ceea ce neînștește este liniștea prea mare din Romînia”.

Această însușare, făcută de Ana Pauker în conversația cu mine, am auzit-o repetîndu-se nu numai la noi.

În urma dispozițiilor date de Ana Pauker, organele M.A.I., care de fapt nu se aflau sub controlul conducerii de partid, au trecut la supravegherea cadrelor de partid și de stat, la interceptarea convorbirilor telefonice, de la care nu era exceptat nici secretarul general al Comitetului Central al partidului.

Dacă elementele antipartinice nu au izbutit să împingă partidul pe un drum tragic, aceasta se datorează faptului că acțiunile lor s-au izbit în conducerea partidului de o rezistentă hotărîtă în apărarea vieții, libertății și onoarei partinice a cadrelor de partid și de stat.

Este o fericire pentru partidul nostru că presiunile lor nu au dat rezultate, că nu am avut de reparat grave nedreptăți și nu am avut de reabilitat pe nimeni post-mortem.
Pe lîngă activitatea sa dușmănoasă și provocatoare, îndreptată împotriva partidului și a statului, grupul fracționist se caracteriza prin grave confuzii ideologice, concepții anarhice și aventuriste, mic-burgheze, ignoranță și înepăsatitate în problemele construcției de partid, de stat și economice.

În sectoarele de a căror activitate răspundeau în stat, ca în Ministerul de Afaceri Externe, Ministerul de Finanțe, Interne, Agricultură, Comerțului, Industriei și Construcției, fracționistii introduceau linia lor proprie, contrară politicii partidului, frîmînd astfel refacerea economică a țării, industrializarea socialistă, dezvoltarea agriculturii și ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Cunoașteți cu toții ce importanță primordială acordă marxism-leninismul alianței dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare — temeliea dictaturii proletare, a regimului democrat-popular.

Calăzîndu-se după învățătura lui Marx și Lenin, partidul nostru, din primele momente de după eliberare, a desfășurat o muncă uriașă în rîndurile maselor țărănimii pentru a o apropia și a o deliga, privind această dreptă coaliție fundamentală în victoria în revoluția populară. După înfăptuirea reformei agrare țării noastre, în fața trînăic alianței muncitorești-țărănești, partidul s-a preocupat cu cea mai mare grijă de elaborarea și aplicarea unei politici juste, — de ridicare a agriculturii, de dezvoltare a relațiilor economice dintre oraș și sat, — a pășit la o muncă răbdătoare pentru a îndruma țărănimia, pe baza convîngerii și a liberului consimțămînt, pe făgașul socialismului. Conducerea de partid a atras atenția în repetate rînduri asupra primejdiilor pe care le creează orice acțiune care ar zdrăcuina încrederea țărănimii în clasa muncitoare și în regimul popular.

Încalcînd în mod grosolan linia politică și hotărîrile partidului, Ana Pauker a organizat peste capul conducerii de partid, o acțiune aventuristă, provocatoare, fără precedent, menită să zdrăcuina grav alianța cu țărănimia muncitoare.

Pe baza indicațiilor date de ea lui Teohari Gheorghiu, s-au organizat în întreaga țară arestări în masă ale țărănilor, acuzăți de a nu și fi respectat obligatiile față de stat. În numele luptei împotriva chibărilor, peste oțetei de mii de țărani, în majoritatea lor țărani muncitori și fost judecați în procese publice, ceea ce a provocat o mare frîmîntare în masa de țărani, aduși să asiste la aceste înscenări infamne.

Această provocare de mare amploare arată pe ce pantă voiau să împingă partidul și statul nostru aceste aventurieri și dușmani ai partidului. Este lesne de înțeles ce urmări grave ar fi putut avea această aventură criminală, pentru alianța muncitorească-țărănească, dară conducerea partidului n-ar fi intervenit cu toată hotărîrea, cîrmînd arestările și procesele și eliberînd zecile de mii de țărani arestați în mod abuziv.

Grupul fracționistilor a putut să acționeze un număr de ani pentru că se bucurau de o anumită autoritate în partid și au reușit, în mod fătarnic, să acopere seninul activității lor. Pentru mulți tovar

Darea de seamă prezentată de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. II-a)

In constatarea din 1952 cu redactorii presei centrale și locale, cu activiștii din domeniul propagandei și agitației conducerea partidului nostru a combătut tendința de proslăvire a conducătorilor partidului și a trasat ca sarcină presei să scoată în evidență, în primul rând, fața partidului și a Comitetului său Central, forța partidului și linia sa.

In Rezoluția Plenarei din august 1953 a Comitetului Central, care a dezbătut problemele îmbunătățirii muncii de partid și înfăptuirii legăturilor partidului cu masele, s-a trasat ca sarcină principală să se lichideze „manifestările cultului personalității în propaganda de partid și în activitatea practică a organizațiilor partidului... Membrii de partid și oamenii muncii fără partid trebuie educați în spiritul devotamentului față de partid și popor”.

După Congresul al XX-lea al P.C.U.S., când partidul a analizat activitatea sa în lumina învățămintelor acestui Congres, I. Chișinevschi și Miron Constantinescu au încercat să abată atenția partidului de la examinarea tocmii a perioadei de la venirea în țară a grupului Pauker-Luca și până la înlăturarea acestuia — perioadă când s-au comis groasane încălcări ale normelor leniniste ale vieții de partid și ale legalității populare și când cultul personalității lui Stalin a luat dezvoltare și la noi în țară.

Iosif Chișinevschi și Miron Constantinescu, principalii susținători și executori zelosi ai grupului fracționist, anti-partinic au căutat să se sustragă marilor răspunderi pe care le purtau, primul avind conducerea muncii de propagandă și agitație, iar al doilea — a muncii organizatorice a partidului în acea vreme. In ce-l privește pe Chișinevschi, tocmii el poartă răspunderea directă pentru neglijarea editării operelor lui Lenin, la care m-am referit mai sus, în timp ce operele lui Stalin se tipăreau în timp record și în tiraje de masă. Este caracteristic episodul cu cartea lui Beria „Cu privire la istoria organizațiilor bolșevice din Transcaucazia”, o compilație făcută în spiritul celui mai desantat cult al personalității lui Stalin. In timpul unei vizite în U.R.S.S., Chișinevschi, fără să se consulte cu conducerea de partid și probabil pentru a intra cit mai mult în grațiile lui Beria, a cerut acestuia permisiunea de a publica traducerea cărții, ridicând osanale opere și autorului. Primind acordul lui Beria, el a publicat-o în timp ce volumele lui Lenin aparuseră în tiraje de 20 de mii de exemplare, această carte a fost tipărită într-un tiraj de 30 de mii, bătând toate recordurile de rapiditate în tipărire și răspindire. Acest episod caracterizează bine esența slugarnică, carieristă, a lui Iosif Chișinevschi.

Calomniind partidul și atacând linia sa, încercând să discrediteze conducerea partidului, defăimând marile realizări obținute în anii puterii populare, I. Chișinevschi și M. Constantinescu au urmărit să dea dezbaterii documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. un curs spre stimularea spiritului anarhic și a stihiei mic burgeze, ceea ce ar fi creat un mare pericol pentru unitatea și forța partidului.

Așa cum a ieșit la iveală mai târziu, I. Chișinevschi și Miron Constantinescu au stabilit o platformă comună, discutând în afara organului de partid din care făceau parte problemele politice partidului și vieții de partid, au încercat să atragă de partea lor și alți membri ai Biroului Politic, găsind sprijin la tovarășul Constantin Pirvulescu, care nici până astăzi nu și-a analizat răspunderea în legătură cu aceste fapte antipartinic.

Comitetul Central, analizând activitatea desfășurată de partidul nostru pe baza concluziilor Congresului al II-lea al P.M.R. și în lumina evenimentelor internaționale petrecute după Congresul al XX-lea al P.C.U.S., a condamnat cu toată hotărârea activitatea antipartinică, fracționistă și lui Chișinevschi și Constantinescu, a hotărât eliminarea lor din funcțiile de conducere pe care le dețineau. In lumina învățămintelor Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. apar și mai clar însemnătatea luptei principale pe care a dus-o partidul nostru de-a lungul anilor pentru călirea sa marxist-leninistă, pentru cimentarea unității rindurilor sale și aplicarea consecventă a normelor și principiilor leniniste în viața de partid.

Aș vrea, tovarăși, să atrag aici atenția asupra necesității de a se reglementa problema denumirilor ce se atribuie unor localități, străzi, așezăminte publice, întreprinderi, unități socialiste din agricultură.

In primul rind, consider nejust că s-a acordat unora dintre acestea nume ale unor persoane în viață — și propun să se pună capăt acestei situații.

In al doilea rind, există dezordine în ce privește acordarea de nume ale unor persoane ce nu mai sînt în viață; adeseori astfel de denumiri se dau fără nici o aprobare, se efectuează nume unui număr mare de străzi, gospodării colective etc. Este necesar să se procedeze la reexaminarea unor astfel de denumiri, urmînd ca pe viitor asemenea denumiri să se atribuie numai cu aprobarea forurilor centrale.

III.

Tovarăși,

Insemnătatea Congresului al XX-lea în dezvoltarea mișcării comuniste mondiale, în întărirea coeziunii ei ideologice o demonstrează însăși viața. Va amintiți proclamațiile ideologilor burgezi după Congresul al XX-lea despre o așa-zisă „criză” a comunismului mondial, atacurile inverșinate ale reacțiunii și agenților ei, ale trădătorilor și negațitorilor de tot felul, cu scopul de a provoca o asemenea criză. Și cu ce s-au soldat acestea? Mișcarea comunistă și muncitorească internațională s-a dezvoltat și mai viguros, a obținut succese tot mai importante. Aceasta o demonstrează și faptul că în anii care au trecut de la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. numărul partidelor comuniste și muncitorești a crescut cu încă 12, iar numărul total al comunistilor cu încă 7 milioane de oameni. Marea armată internațională a comunistilor urmează astăzi în rindurile ei aproximativ 40.000.000 de membri și exercită o influență imensă în viața popoarelor, fiind cea mai puternică forță a progresului social din lumea întreagă.

Hotărârile Congresului al XX-lea au avut de asemenea o deosebită însemnătate pentru activitatea ideologică a partidelor comuniste și muncitorești, stimulînd gîndirea marxist-leninistă. Avîntul activității teoretice creatoare a mișcării comuniste și-a găsit expresie în contribuția pe care au adus-o la dezvoltarea marxism-leninismului Congreșele XX, XXI și XXII ale P.C.U.S., congresele altor partide frățești, precum și Constătuirile partidelor comuniste și muncitorești din 1957 și 1960.

Mișcarea comunistă și muncitorească internațională pășește ferm pe calea leninismului, conștientă de sarcinile și răspunderea istorică mai bine pregătita pentru îndeplinirea lor, mai temeinic înarmată în lupta împotriva ideologiei burgeze, împotriva revizionismului contemporan, cit și împotriva dogmatismului și sectarismului.

Unitatea lagărului socialist și a mișcării comuniste și muncitorești s-a consolidat și mai mult datorită dezvoltării continue a relațiilor frățești, bazate pe principiile egalității în drepturi și colaborării tovarășești dintre țările socialiste și dintre partidele comuniste.

După Congresul al XX-lea al P.C.U.S., partidele comuniste și muncitorești au găsit forma cea mai potrivită de organizare a relațiilor dintre ele, pe bazele deplinei egalități, care să asigure unitatea de gîndire și acțiune, înfăptuirea coeziunii ideologice, schimbul de experiență și coordonarea luptei comune. Această formă o constituie întîlnirile, consultările sau constătuirile mai largi, la care se elaborează puncte de vedere unice și se stabilesc liniile directoare de activitate. Interesele mișcării comuniste — se arată în Declarația Constătuirii din 1960 — cer respectarea solidară de către fiecare partid comunist a aprecierilor și concluziilor elaborate în comun la constătuirile lor de către partidele frățești, cu privire la sarcinile comune ale luptei împotriva imperialismului, pentru pace, democrație și socialism”.

In promovarea acestor principii de activitate, un rol deosebit revine P.C.U.S., unanim recunoscut ca detașamentul de frunte al mișcării comuniste și muncitorești internaționale. Partidul nostru și-a adus contribuția la întărirea unității internaționale a țărilor socialiste și partidelor comuniste și muncitorești, milînd pentru dezvoltarea continuă a acestei unități, pentru apărarea purității teoriei marxist-leniniste.

Pentru fiecare partid comunist nu există întărire mai imperioasă față de propriul popor, obligație internațională mai înaltă decît grija pentru întărirea permanentă a coeziunii lagărului socialist și a mișcării comuniste și muncitorești internaționale sub steagul marxism-leninismului.

Tovarăși,

Comitetul Central a informat la timp partidul asupra liniei antileniniste, scizioniste a conducătorilor Partidului Muncii din Albania în frunte cu Enver Hodja și Mehmet Shehu, linie care s-a reflectat în poziția reprezen-

tațurile P.M.A. la Constătuirea partidelor frățești ținută la București cu prilejul Congresului al III-lea al partidului nostru, răbunînd apoi cu deosebire intensitatea Constătuirilor din 1960. Conducătorii P.M.A. atacă cu o îndrăjire futuribilă linia și hotărârile Congresului al XX-lea și al XXII-lea ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, dezbătute deschis și hotărîta a cultului personalității lui Stalin și a urmărilor sale nefaste.

De ce se ridică ei cu atîta inverșunare împotriva criticării cultului personalității, de ce iau apărarea gravelor încălcări comise de Stalin în activitatea sa? Pentru că ei înșiși au instaurat și mențin de mulți ani în Albania stări de lucruri identice cu cele împotriva cărora s-au ridicat Congreșele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — practicînd în întreaga viață de partid și de stat metode proprii cultului personalității, cu întregul lor cortegiul de abuzuri.

Erijîndu-se în mod ridicol în „apărători ai purității” marxism-leninismului, ei, sub firma luptei împotriva revizionismului contemporan, atacă linia generală după care se căluzesc partidele comuniste în principalele probleme actuale, tezele fundamentale ale Constătuirilor partidelor comuniste și muncitorești din 1957 și 1960, fără să se sinchisească de faptul că aceste documente poartă și semnătura lor.

Aceiași oameni care, camufîndu-și adevăratele sentimente timp de ani de zile într-un limbaj tipător nu prîdeau cu jurămîntele lor ipocrite de „dragoste” față de U.R.S.S., atacă acum în mod calomnios P.C.U.S., Comitetul său Central, celelalte partide marxist-leniniste.

Conducătorii albanezi au încălcat principiul recunoscut la Constătuirea din 1960 potrivit căruia deosebirile de vederi dintre partide se rezolvă pe calea întîlnirilor și consultărilor directe; ei au respins cu îndărătnicie propunerile repetate și eforturile răbdătoare ale conducerei Partidului Comunist al Uniunii Sovietice de a se clarifica, prin discuții tovarășești, situația creată. Impunînd cu alte partide frățești, și partidul nostru a deasupra tuturor, au contribuit la pășirea de către conducătorii albanezi a pozițiilor răstăsite și la revenirea lor pe drumul unității cu celelalte țări socialiste și partide frățești. Dar aceste eforturi s-au lovit de refuzul conducătorilor Partidului Muncii din Albania.

Considerăm pe deplin just că la Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. s-a pus deschis, în mod principal, problema relațiilor cu conducerea Partidului Muncii din Albania și a liniei pe care o urmează aceasta. Cele mai multe partide comuniste și muncitorești, reprezentate la Congres, între care și partidul nostru, au condamnat cu hotărîre linia antileninistă a conducătorilor albanezi.

Nu putem fi de acord cu părerea delegației Partidului Comunist Chinez că punerea deschisă la Congres a problemei relațiilor cu conducerea Partidului Muncii din Albania ar putea să dăuneze coeziunii lagărului socialist. Critica deschisă a liniei conducătorilor Partidului Muncii din Albania a fost justă și necesară; în mișcarea muncitorească nu pot exista altele de relații decît cele principale, bazate pe fidelitatea față de marxism-leninism și față de principiile internaționalismului proletar.

Noi împărțăm părerea exprimată la Congres că dacă tovarășii chinezi ar dori să depună eforturi pentru normalizarea relațiilor dintre Partidul Muncii din Albania și partidele frățești, nimeni altul n-ar putea contribui mai bine la rezolvarea acestei sarcini. Aceasta ar fi într-adevăr în folosul coeziunii mișcării comuniste și ar corespunde în primul rind intereselor poporului albanez și ale Partidului Muncii din Albania.

După cum știți, după Congresul al XXII-lea, conducătorii Partidului Muncii din Albania și-au intensificat și mai mult atacurile calomnioase împotriva liniei generale a partidelor comuniste și muncitorești și îndoebii împotriva Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a conducerei sale. Conducătorii Partidului Muncii din Albania își asumă o grea răspundere pentru linia lor, dăunătoare intereselor construirii socialismului în Albania, ale lagărului socialist și ale mișcării comuniste internaționale.

IV.

Tovarăși,

Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a făcut o amplă analiză a situației internaționale, a principalelor fenomene de pe arena mondială, a caracteristicilor epocii noastre în care se înfăptuiește procesul grandios de trecere a omenirii de la capitalism la socialism.

Cele mai esențiale probleme ale lumii: etapa nouă în care se găsește sistemul socialist mondial, agravarea crizei generale a capitalismului, perspectivele evoluției celor două sisteme social-economice mondiale, problema căilor de trecere a diferitelor țări la socialism, dezvoltarea noilor state independente, problemele păcii și războiului — toate aceste probleme de însemnătate fundamentală pentru omenire își găsesc o aprofundată tratare științifică în Programul P.C.U.S. și în celelalte documente ale Congresului.

Fenomul social cel mai important al epocii contemporane îl constituie formarea sistemului mondial socialist, schimbarea fundamentală a raportului de forțe în favoarea acestuia, întărirea și transformarea lui în factorul hotărîtor al dezvoltării societății.

Importantele succese obținute de țările socialiste în dezvoltarea forțelor de producție și în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, întreaga operă de construcție a socialismului și comunismului, relațiile internaționaliste statornicite în cadrul lagărului socialist acționează cu putere asupra conștiinței maselor din toate țările, contribuie la accelerarea mișcării înainte al popoarelor pe calea progresului. Mărețea comunitate a țărilor socialiste reprezintă o uriașă forță politică, economică și morală de care lumea capitalistă este nevoită să țină seama într-o măsură din ce în ce mai mare.

In puternic contrast cu linia continua ascendentă a dezvoltării sistemului mondial socialist accentuează declinul capitalismului, intrînd în noua etapă a crizei sale generale. Procesul decompunerii și pierii sale inevitabile este demonstrat de faptul că în ultimii ani imperialismul și-a pierdut în mod definitiv dominația asupra majorității popoarelor. Cea mai mare parte a omenirii o formează acum lumea socialistă și a fostelor țări coloniale și semicoloniale care și-au cucerit independența națională.

Este deosebit de importantă analiza făcută de Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. particularităților actualei etape a crizei generale a capitalismului, ascuțirii contradicțiilor lăuntrice ale sistemului capitalist. Trecerea la capitalismul monopolist de stat, militarizarea tot mai intensă a economiei nu înlătură ci agravează plăgi de nevîndecat ale sistemului capitalist — așa cum arată accentuarea instabilității și intensificarea fenomenelor de putrefacție din economia țărilor capitaliste, folosirea incompletă a capacităților de producție, crizele periodice la scurte intervale, șomajul cronic de masă. In S.U.A., în timp ce milioane de oameni nu pot găsi de lucru, o parte considerabilă a utilitatilor și agregatelor — într-o serie de ramuri, pînă la 30 și 40 la sută — stau nefolosite. Toate acestea constituie o reflectare a principalei contradicții a orînduirii capitaliste — între înaltul nivel de dezvoltare a forțelor de producție și relațiile de producție învechite, care frînează creșterea producției sociale.

In lumea capitalistă se ascut antagonismele de clasă, se intensifică lupta clasei muncitoare; participarea a peste 53.000.000 de oameni ai muncii la lupta grevistă numai în 1960 — iată cum arată în fapte „pacea socială”, „armonia între clase”, despre care vorbesc ideologii burgezi. Cuvîntările la Congres ale reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările capitaliste oferă un tablou viu al creșterii, ca ampolare și combativitate, a luptei clasei muncitoare și maselor largi al împlinirii tot mai strîmne a acțiunilor pentru îmbunătățirea condițiilor de trai cu mișcarea tot mai largă pentru pace, democrație și progres social.

Agravarea continuă a contradicțiilor care macină te-meliile capitalismului face să apară și mai limpede că socialismul reprezintă singura cale de rezolvare a problemelor de importanță vitală aflate în data omenirii. De aci izvoară uriașă însemnătatea a tezelor cuprinse în Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la diversitatea formelor de trecere de la capitalism la socialism — teze care orientează partidele frățești spre aplicarea creatoare a învățăturii marxist-leniniste. Dar oricare ar fi forma în care se înfăptuiește trecerea de la capitalism la socialism, aceasta nu este posibilă decît pe calea revoluției, iar esența puterii de stat noi, populare, va fi aceeași — dictatura proletariatului, care reprezintă adevărată democrație, democrația pentru oamenii muncii.

Un mare proces revoluționar care schimbă înfățișarea lumii contemporane îl constituie prăbușirea sistemului colonial. Desprinderea din lanțurile robiei coloniale a peste 1 miliard și jumătate de oameni, transformarea fostelor țări coloniale dintr-o rezervă a imperialismului într-o forță tot mai activă antiprecariată dau lovitură puternice imperialismului, adîncind criza generală a sistemului capitalist.

Lichidarea totală a rămășițelor robiei coloniale este necesitate obiectivă dictată de însuși mersul istoriei; totodată aceasta va avea ca urmare înlăturarea sursei permanente de primejdii pentru pacea generală pe care o reprezintă

războaiele purtate de „civilizații” colonialiste și de folosirea privilegiilor coloniale pentru instalarea de baze militare și pentru atragerea noilor state în cursa înarmărilor. Pornind de la interesele popoarelor încă subjugate cit și ale întăririi securității internaționale, U.R.S.S. a prezentat la Organizația Națiunilor Unite cunoscuta propunere ca anul 1962 să devină anul lichidării definitive a colonialismului pe întreaga noastră planetă, propunere sprijinită de țările socialiste, precum și de numeroase state nesocialiste.

Cu o forță irezistibilă crește valoarea luptei popoarelor pentru dobîndirea dreptului de a-și hotărî singure soarta, pentru consolidarea și dezvoltarea independenței recent cucerite. In desfășurarea cu succes a acestei lupte sînt de o uriașă însemnătate existența sistemului mondial socialist, ajutorul frățesc al țărilor socialiste, în care popoarele coloniale, ca și popoarele care au scuturat jugul imperialist au cei mai sinceri și mai de nădejde prieteni.

Un exemplu elocvent îl oferă în această privință Cuba revoluționară; in ciuda tuturor acțiunilor agresive întreprinse de cercurile imperialiste din S.U.A. — de la război economic și încercări de izolare politică, pînă la organizarea invaziei armate — eroicul popor cuban se dovedește de neînfrînt, ținînd sub steagul libertății. In fața agresorilor, Cuba nu este singură; în lupta dreaptă pe care o duce, ea găsește sprijin în rîndul unor puternice forțe internaționale, în frunte cu lagărul socialist. O eferescență fără precedentă cuprins continentul Americii Latine, popoarele latino-americane se ridică cu hotărîre la luptă pentru apărarea independenței, pentru democrație și progres.

Congresul al XXII-lea a acordat o uriașă atenție luptei pentru pace. El a reafirmat tezele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. și ale Constătuirilor din 1957 și 1960 cu privire la posibilitatea reală a preîntîmpinării unui nou război mondial, subliniind cu o nouă forță însemnătatea principiului leninist al coexistenței pașnice, ca principiu de bază, cu caracter permanent, al politicii externe a statului sovietic pentru întreaga epocă istorică a trecerii omenirii de la capitalism la socialism. Aceste idei exercită o imensă influență mobilizatoare asupra tuturor popoarelor.

Imperialismul a generat în viața internațională relații întemeiate pe forță, pe dictat și pe agresiune, de pe urma cărora omenirea a avut de îndurat suferințe incalculabile. A obține ca în raporturile dintre state să triumfe principiile noi promovate de socialism, principiile păcii și egalității în drepturi, ale respectului față de independența și suveranitatea tuturor țărilor — iată un obiectiv care însuflește pe fiecare om cinstit, iubitor de pace, din orice parte a lumii.

In legătură cu aceasta apar limpede ce importanță excepțională prezintă pentru destinele popoarelor existența sistemului mondial socialist, de mare fericire este pentru întreaga omenire că forțele socialismului precumpănesc tot mai mult asupra celor ale imperialismului. In epoca noastră forțele care stau de strajă păcii dispun de mijloace puternice pentru a-i împiedica pe imperialiști să dezlănțuie un război mondial. Creșterea și întărirea continuă a socialismului înseamnă întărirea forțelor păcii.

La Congres a apărut din nou, cu o mare claritate, rolul U.R.S.S. ca principala forță a apărării păcii. Uniunea Sovietică militază cu o perseverență neobosită pentru soluționarea pașnică a problemelor internaționale. Politica ei externă îmbină fermitatea față de uneltrile cercurilor agresive imperialiste cu suplețea și elasticitatea în căutarea și valorificarea orînduirii posibilității de destindere a încordării internaționale, de atragere a noi și noi state și categorii sociale pe pozițiile păcii. Aceasta politică leninistă, dinamică și realistă, de largă perspectivă, determină continue deplasări în opinia publică mondială, contribuie în mod hotărîtor la izolarea crescîndă a promotorilor politici de război, la creșterea și unirea tot mai strînsă a forțelor păcii.

Politica de pace a Uniunii Sovietice și a celorlalte state socialiste și-a găsit expresia în eforturile lor susținute pentru înlăturarea rămășițelor celei de-al doilea război mondial prin încheierea grăbnică a Tratatului de pace cu Germania și normalizarea, pe această bază, a situației Berlinului occidental. Aceasta este o problemă vitală pentru asigurarea păcii în Europa și în lume. A minimaliza primejdia pe care o reprezintă imperialismul agresiv vest-german pentru pace în Europa, așa cum încearcă să facă unii oameni politici din Occident, ar însemna a desconsidera învățămintele istoriei și interesele vitale ale popoarelor, care în decursul unei singure generații au îndurat de două ori grele suferințe din vină militarismului german.

Astăzi nu este pentru nimeni un secret că Bundeswehrul german a fost reînviat, că în mina foștilor generali ai lui Hitler — autori ai cunoscutelor planuri de cucerire a Europei — care proferează fățiș amenințări revanșarde la adresa unor state vecine, sînt puse arme dintre cele mai moderne. Interesele tuturor popoarelor, inclusiv ale poporului german, cer să se pună capăt reinarmării militaristilor vest-germani, să se lichideze focarul de război din R. F. Germană.

Tocmul de aceea țările socialiste cheamă puterile occidentale la încheierea Tratatului de pace german și transformarea sistemului social cel mai important al epocii contemporane în constituie formarea sistemului mondial socialist, schimbarea fundamentală a raportului de forțe în favoarea acestuia, întărirea și transformarea lui în factorul hotărîtor al dezvoltării societății.

In puternic contrast cu linia continua ascendentă a dezvoltării sistemului mondial socialist accentuează declinul capitalismului, intrînd în noua etapă a crizei sale generale. Procesul decompunerii și pierii sale inevitabile este demonstrat de faptul că în ultimii ani imperialismul și-a pierdut în mod definitiv dominația asupra majorității popoarelor. Cea mai mare parte a omenirii o formează acum lumea socialistă și a fostelor țări coloniale și semicoloniale care și-au cucerit independența națională.

Este deosebit de importantă analiza făcută de Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. particularităților actualei etape a crizei generale a capitalismului, ascuțirii contradicțiilor lăuntrice ale sistemului capitalist. Trecerea la capitalismul monopolist de stat, militarizarea tot mai intensă a economiei nu înlătură ci agravează plăgi de nevîndecat ale sistemului capitalist — așa cum arată accentuarea instabilității și intensificarea fenomenelor de putrefacție din economia țărilor capitaliste, folosirea incompletă a capacităților de producție, crizele periodice la scurte intervale, șomajul cronic de masă. In S.U.A., în timp ce milioane de oameni nu pot găsi de lucru, o parte considerabilă a utilitatilor și agregatelor — într-o serie de ramuri, pînă la 30 și 40 la sută — stau nefolosite. Toate acestea constituie o reflectare a principalei contradicții a orînduirii capitaliste — între înaltul nivel de dezvoltare a forțelor de producție și relațiile de producție învechite, care frînează creșterea producției sociale.

In lumea capitalistă se ascut antagonismele de clasă, se intensifică lupta clasei muncitoare; participarea a peste 53.000.000 de oameni ai muncii la lupta grevistă numai în 1960 — iată cum arată în fapte „pacea socială”, „armonia între clase”, despre care vorbesc ideologii burgezi. Cuvîntările la Congres ale reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările capitaliste oferă un tablou viu al creșterii, ca ampolare și combativitate, a luptei clasei muncitoare și maselor largi al împlinirii tot mai strîmne a acțiunilor pentru îmbunătățirea condițiilor de trai cu mișcarea tot mai largă pentru pace, democrație și progres social.

Agravarea continuă a contradicțiilor care macină te-meliile capitalismului face să apară și mai limpede că socialismul reprezintă singura cale de rezolvare a problemelor de importanță vitală aflate în data omenirii. De aci izvoară uriașă însemnătatea a tezelor cuprinse în Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la diversitatea formelor de trecere de la capitalism la socialism — teze care orientează partidele frățești spre aplicarea creatoare a învățăturii marxist-leniniste. Dar oricare ar fi forma în care se înfăptuiește trecerea de la capitalism la socialism, aceasta nu este posibilă decît pe calea revoluției, iar esența puterii de stat noi, populare, va fi aceeași — dictatura proletariatului, care reprezintă adevărată democrație, democrația pentru oamenii muncii.

Un mare proces revoluționar care schimbă înfățișarea lumii contemporane îl constituie prăbușirea sistemului colonial. Desprinderea din lanțurile robiei coloniale a peste 1 miliard și jumătate de oameni, transformarea fostelor țări coloniale dintr-o rezervă a imperialismului într-o forță tot mai activă antiprecariată dau lovitură puternice imperialismului, adîncind criza generală a sistemului capitalist.

Lichidarea totală a rămășițelor robiei coloniale este necesitate obiectivă dictată de însuși mersul istoriei; totodată aceasta va avea ca urmare înlăturarea sursei permanente de primejdii pentru pacea generală pe care o reprezintă

Africa într-o zonă denuclearizată. Iată încă o confirmare a oportunității și caracterului actual al propunerilor guvernului român cu privire la dezvoltarea unor relații de bună vecinătate în Balcani și crearea unei zone denuclearizate în sud-estul Europei. Cercurile conducătoare din Grecia și Turcia, urmînd linia politică a Blocului agresiv N.A.T.O., resping propunerile constructive ale țărilor socialiste, menite să consolideze pacea în Balcani. In ce ne privește, convinși de marea însemnătate a acestor propuneri pentru popoarele țărilor balcanice și pentru pace în Europa, ne vom continua cu perseverență eforturile în această direcție.

Promovînd cu consecvență o politică de coexistență pașnică, statele socialiste apreciază cu luciditate situația internațională și, conștiente de răspunderea ce le revine față de soarta popoarelor lor și de interesele păcii în lume, iau măsurile necesare pentru întărirea capacității lor de apărare, ca răspuns la pregătirile agresive ale puterilor imperialiste. Cercurile cele mai largi ale opiniei publice s-au putut convinge din experiența întregii perioade pacifice că Uniunea Sovietică, statele socialiste și-au pus întotdeauna și în continuare slujba apărării păcii, a înfrîmării cercurilor agresive imperialiste, a preîntîmpinării unui război mondial distrugător.

Creștinșii misiunii lor istorice, comunistii sînt ferm în mîniile lor steagul păcii, unind în jurul lor mase mereu mai largi în lupta pentru zădărnicierea uneltrilor agresive ale cercurilor imperialiste, pentru salvagardarea păcii. Cu prilejul Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., partidele comuniste și muncitorești și-au exprimat din nou hotărîrea de a păși mai departe pe calea luptei pentru apărarea păcii, potrivit intereselor fundamentale ale tuturor popoarelor, ale întregii umanități.

Evoluția evenimentelor internaționale confirmă justetea politicii externe a țărilor lagărului socialist. In calitate de membru al comunității frățești a statelor socialiste, țara noastră va urma și pe viitor, neabătut, aceeași politică de apărare a păcii, în înstră unire cu toate forțele mondiale ale păcii, va milita pentru zădărnicierea uneltrilor agresive imperialiste, sprijinînd orice inițiativă constructivă și sporindui propria contribuție la rezolvarea pașnică a problemelor litigioase. Republica Populară Romînă va depune și pe viitor eforturi pentru extinderea relațiilor pașnice și a schimburilor economice și culturale cu toate statele, pentru dezvoltarea relațiilor de bună vecinătate și a colaborării internaționale, pentru promovarea perseverență a principiilor coexistenței pașnice și statornicirea unei păci traicnice în lume.

Tovarăși,

Programul P.C.U.S. reprezintă pentru poporul nostru înfrăptuirea propriului său viitor luminos, el răsună pentru oamenii muncii din țara noastră și pentru toată lumea și luptă pentru desăvîrșirea construcției socialiste și a condițiilor de trecere treptată la construirea comunismului în Republica Populară Romînă.

Studierea documentelor Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. de către toți membrii partidului și de către oamenii muncii se va face în strînsă legătură cu sarcinile puse de partid în actuala etapă a construcției socialiste în țara noastră, cu sarcinile de perspectivă ale dezvoltării țării noastre, cu sarcinile generale ale mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Principalele învățăminte ale construcției socialiste și comuniste subliniate de Congres evidențiază justetea liniei politice a partidului trasată de Congresul al III-lea al P.M.R., al cărei obiectiv fundamental este dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, creșterea accelerată a forțelor de producție ale țării, încheierea procesului de făurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie.

Intrăm în al treilea an al planului de 6 ani cu un bogat bilanț de realizări în dezvoltarea economiei naționale, rod al vastei activități creatoare desfășurate de oamenii muncii sub conducerea partidului.

Planul de stat pe 1962 prevede sarcini deosebit de importante pentru creșterea în ritm rapid a industriei, pentru sporirea producției industriale și agricole, ridicarea bunăstării materiale a celor ce muncesc.

In prezent, în întreaga țară, în lăuntrul planului pe 1962. Sarcina principală care stă în fața organelor și organizațiilor de partid, a organizațiilor comuniste și de U.T.M., a conducătorilor ministerelor și întreprinderilor este de a asigura realizarea și depășirea planului pe 1961, creînd condițiile pentru îndeplinirea ritmică și la toți indicii a planului de stat pe 1962.

Poporul nostru este conștient că realizarea planului de 6 ani va deschide în fața sa noi orizonturi luminoase, va crea condițiile pentru o și mai puternică înflorire a patriei socialiste. Pe baza indicațiilor Congresului al III-lea al P.M.R., care a stabilit liniile directoare ale dezvoltării țării noastre în perspectivă se elaborează în prezent programul de dezvoltare a economiei naționale pînă în 1980. Obiectivul fundamental al acestui program va fi crearea bazei tehnico-materiale necesare trecerii treptate la construirea comunismului, asigurarea unui avînt uriaș al forțelor de producție pe baza continuării industrializării socialiste, acordîndu-se neabătut prioritate industriei grele și îndeosebi construcțiilor de mașini, dezvoltarea multilaterală a agriculturii socialiste, — în vederea obținerii unui belșug de bunuri.

Muncind cu entuziasm și abnegație pentru dezvoltarea Republicii Populare Romine, bucurîndu-se de ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, de avantajele colaborării și înfrăptuirii dintre toate țările lagărului socialist, poporul nostru își va transforma patria într-o perioadă istorică scurtă într-o țară avansată din punct de vedere al producției și consumului pe locuitor, va păși în comunism, mai mult sau mai puțin în același timp cu toate popoarele marii comunități socialiste.

Condiția de bază a înfăptuirii sarcinilor desăvîrșirii construcției socialiste o constituie ridicarea neînecată a rolului conducător al partidului în toate domeniile activității economice, politice și social-culturale. Așa cum s-a subliniat la Congresul al III-lea al partidului, este necesar să se acorde și de acum înainte principala atenție întăririi neînecate a partidului, a rîndurilor sale, aplicării cu consecvență a principiilor și normelor leniniste în viața de partid, a principiului conducerii colective în toate organele de partid, atragerii și mai active a membrilor de partid la dezbaterile principalelor probleme ale politicii partidului. Să întărim neînecată disciplina în partid, fermitatea și conștientizarea în lupta pentru aplicarea politicii partidului, unitatea și coeziunea întregului partid în jurul Comitetului Central.

Organele și organizațiile de partid au datorită să desfășoare o și mai intensă muncă politico-organizatorică în mase, să întărească neînecată legăturile partidului cu masa muncitoare, cu țărănimea, cu intelectualitatea, care urmează cu dragoste și încredere partidul nostru, înfăptuiesc cu hotărîre politică sa.

Trebuie să atragem în și mai mare măsură masele populare la rezolvarea treburilor de stat, preocupîndu-ne de continua sporire a rolului organizațiilor obștești în viața socială,

